

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

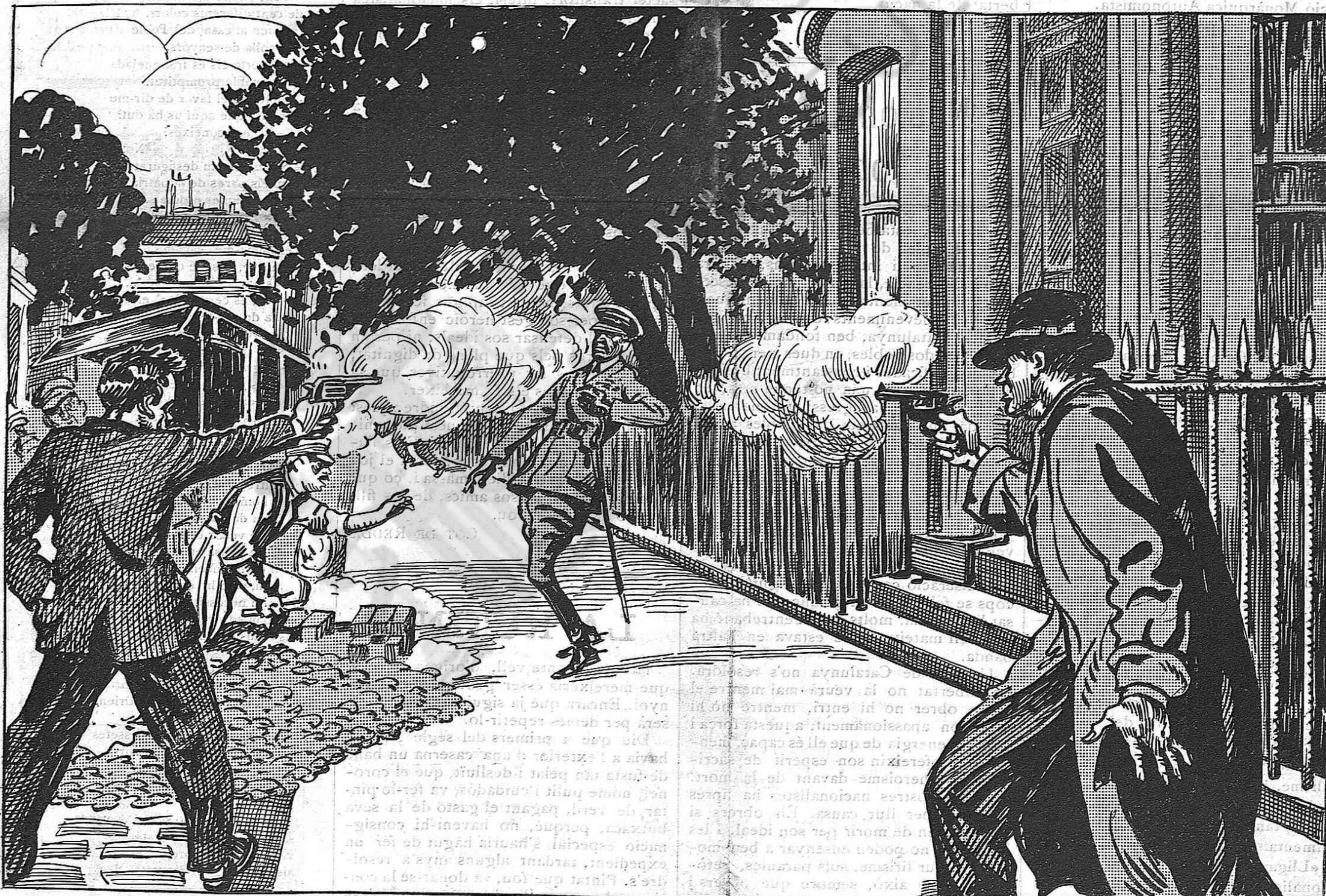
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'acte de l'atemptat contra el marescal Wilson, en el moment en que aquest anava a entrar a casa seva

(De la Il·lustració Anglesa)

Es continuarà

Què criden per les Rambles aqueixes dones? Volen que tornin de l'Àfrica els minyons que hi serveixen. Oh bones dones que no heu llegit el darrer debat del Congrés sobre el problema del Marroc! Si el llegíssiu, i si poguéssiu treure el suc d'aquella riuada de paraules, veurieu que aqueix mal d'Espanya, com tants

altres mals d'Espanya, no té remei. El resum del debat és que la guerra del Marroc, aqueixa guerra gris i esllanguida, continuarà.

Continuarà la guerra del Marroc, perquè ha de continuar la història d'Espanya. Que el sacrifici és estèril? Que l'aventura és boja? Espanya ha estat sempre l'Estat dels sacrificis esèrils i de les aventures boges. El cor de les mares i les germanes fa esclatar els crits a les Rambles barcelonines. Però allà a Madrid segueix en vigor la llei històrica espanyola dels tristos destins.

Conferències i banquetes

Nosaltres vàrem creure en la sinceritat dels organitzadors de la Conferència Nacional. Res hi feia que la major part dels seus elements haguessin integrat el regionalisme. Els partits no neixen espontàniament i s'enllacen els uns amb els altres, per una sèrie d'heterologues. L'Esquerra, va sortir de la «Lliga», però la «Lliga Regionalista», havia sortit, abans, de l'Unió Catalanista. El republicanisme espanyol, que ha estat sinó continua transformació de partits que tingueren el seu origen en el primitiu partit federal? Els propis anarquistes provenien de la Internacional, on figuraven al costat dels altres socialistes.

Res hi feia el naixement, si se conseguia per la voluntat la redempció del pecat original. Però aquesta voluntat, ¿ha produït? La conducta decidida i puritana, ha arribat? Francament, no. I després de la darrera sessió municipal, on els dissidents de la «Lliga», varen fer la declaració oficial de la seva separació, menys encara. Perquè «davant de Catalunya», el quefe de la majoria regionalista, feu la declaració de que la seguien integrant els dissidents, encara que constituint grup apart, a la manera de la Federació Monàrquica Autonomista.

Així, la tècnica política de la «Lliga», obté una executòria triomfal. Així té una dreta i una esquerra. Així institueix una mena d'imperi, en el qual, les entitats discrepans, per una discrepància episòdica, se mantenen autònomes, sota l'hegemonia regionalista, i de la pròpia manera que l'acatament a la dinastia de la F. M. A., plau a la «Lliga», li plaurà, a l'ensembl, el «soi disant» pusilanisme de l'«Acció Catalana». El vell principi hospitalari i sofisticat de la «Lliga» s'haurà complert novament. A la «Lliga» hi cap tothom.

Els elements de «Secció Catalana», cauen en l'oportunisme que venien a combatre. La fórmula ha estat trobada. Arribaran les eleccions i tot conservant la seva denominació admetran la cooperació regionalista. Aleshores, i ja avui, la causa que va emprendre la Conferència Nacional, subsistirà, perquè admesa l'hegemonia de la «Lliga», resultarà impossible la intransigència catalanista.

La «Lliga», per la seva banda, accentuarà, circumstancialment, el seu nacionalisme, fent que, el banquet del dia 9, sigui una mena de Sant Sopar nacionalista, on l'evocació lírica de Catalunya, sigui com l'eucaristia fraternitària. Integrant «malgrè tout» la «Lliga», subratllant aquesta, transitoriament el seu credo, que restarà an els dissidents? Quina acció podran fer que dongui la sensació de l'arborament i del sacrifici?

Se comença a frustrar una esperança, precisament per manca de voluntat i de idealisme. I és que estan massa intoxicats de regionalisme, els dissidents. Es que són, també, massa intel·ligents i poc sentimentals. Es que, ademés, van units a la «Lliga» per alguna cosa més que pel nacionalisme, pel seu sentit conservador.

PARADOX

La batalla de Montjuïc

A la història de Catalunya hi ha, entre altres batalles famoses, la batalla de Montjuïc. Fou una batalla victoriosa per als catalans. Era aleshores de la guerra anomenada dels Segadors i que estaria

millor anomenar guerra de Separació. En aquell temps, en efecte, Catalunya es separà d'Espanya.

La batalla de Montjuïc es donà el dia 26 de gener de l'any 1641. Els catalans—la majoria d'ells barcelonins—ajudats per alguns tècnics militars francesos, especialment per l'admirable militar-enginyer Du Plessis-Besançon, derrotaren el poderós exercit espanyol que manava el marquès de Los Vélez. Els xocs decisius tingueren lloc a la muntanya de Montjuïc, i d'això li vé el nom a la batalla.

Demà ha de donar-se una segona batalla de Montjuïc. La dona la «Lliga Regionalista». Però és una batalla de cuina i de taula, de plats i culleres, de talls de vedella i escuma de xampany.

Veritablement els temps canvien. En el mateix paratge on l'any 1641 els catalans vessaren heroicament la seva sang per la independència de la Pàtria, uns altres catalans menjaran i beuran abundantment. En lloc de trets, taps de xampany enlaire; en lloc de fum de pólvora, fumet de vianda; en lloc de flamejar de banderes, voleiar de tovallons...

Ja sabem que els homes han de menjar i beure, i sabem també que no a tothora és oportú el tirar-se a la muntanya. Però quan un poble no es tira a la muntanya—a la de Montjuïc, per exemple—per a la lluita de sang, tampoc és recomanable que s'hi tiri per a un gran àpet pantagruèlic.

La segona batalla de Montjuïc no donarà a Catalunya tanta glòria com la primera. Del 1641 al 1922 les espases s'han tornat culleres. I la cullera mai serà una bona arma en les lluites per la llibertat de la nació.

FULMEN

El Nacionalisme i l'obrer català

El poble, ço que avui s'entén per poble, l'obrer, està ben lluny del nacionalisme. El plet de la «Lliga» i l'Acció Catalana, no li interessa gens, el mira amb indiferència, la major part el desconeix completament; sembla talment que's tracti d'esdeveniments de regions llunyanes. Catalunya, ben fonament, està partida en dos pobles, en dues mentalitats ben diversificades i constantment hostils. Els plets de cada una no tenen ressò en l'altra o tenen una agressivitat marcada.

Cada un d'aquests dos pobles porta llur ideologia, com els personatges de Baudelaire portaven arrapada sa Quimera, destrossant-los-hi la carn. En l'esguard de cada un no hi ha un gest de pietat pel que està enfront. Se veu llur sang córrer pit avall, espatlles avall, se veu llurs cames flaquerjar, se'l veu caure a terra i ni una paraula generosa de commiseració conforta al caigut. Molts cops se felicita a l'entrebanc que ha causat la caiguda; molts cops l'entrebanc ha sigut ell mateix el que estava en l'altra banda.

I el plet de Catalunya no's resoldrà. La llibertat no la veurà mai mentre el poble obrer no hi entri, mentre no hi porti son apassionament, aquesta força i aquesta energia de que ell és capaç, mentre no li ofereixin son esperit de sacrifici i son heroisme davant de la mort. Cap dels nostres nacionalistes ha après de morir per llur causa. Els obrers si que'n saben de morir per son ideal. I les idees que no poden ensenyar a ben morir, són pur lirisme, sols paraules, retòriques. Per això, sempre que obrers i nacionalistes han presentat al mateix moment batalla contra llurs enemics, l'actualitat se l'ha emportat l'obrer perquè sabia defensar-se amb més passió, amb més energia, amb més força. La Quimera és indubtable que clava més fondes ses urpes en el pit i en les espatlles del miserós; en el patriota sembla més aviat una bèstia manyaga, tot lo més una esgarrinxada.

L'obrer no és que sigui esquerp a la llibertat de Catalunya. Tot problema de llibertat, és causa seva; nostres treballa-

dors, són catalans de soca i arrel i saben respondre en sa mentalitat i en ses costums als que venen d'altres terres. No n'és enemic, no. Però el catalanisme si que s'ha fet enemic d'ell, ha procurat deixar-lo al marge, l'ha combatut a tot hora. L'ha combatut amb totes les armes que ha pogut, fins unit-se a sos enemics, amb aquells que un moment abans semblava que anaven a una lluita tràgica. Això de la lluita tràgica és una figura retòrica, el catalanisme dels últims temps no ha estimat pas la tragèdia.

El nacionalisme ha esdevingut de dia en dia més conservador; ha perdut aquella força d'universalitat que anys enrera tenia. La «Lliga» ha tancat amb ràbia aquella finestra que guaitava al món. Quan de fora ha portat idees han sigut les que afalagaven son localisme, les que podia traduir sense espantar la seva mentalitat casolana. Ha barrat el pas a tot problema d'Humanitat i de justícia humana; per a resoldre el problema social sols ha tingut un medi, la guàrdia civil. L'obrer s'ha desentès de la llibertat de Catalunya perquè els capitosts del catalanisme, els definidors de Catalunya, s'han desentès de sa lliberació. No hi havia compensació; perquè els nacionalistes, ni per un moment, han abandonat mentalitat ni interessos en favor de la pàtria catalana; han defensat a Catalunya—això també és una figura retòrica—però a l'ensembl han defensat totes les prerrogatives que com a bons conservadors, com a ultra-conservadors, estimaven encara més que a Catalunya. I l'estridència i fins el senzill plantejament del plet nacionalista, és sempre de caràcter transitori, interí; els nacionalistes es llencen al carrer sempre que després de persecucions crudels. l'estridència obre-rista està apaivagada. En quant se sent el primer crit contra la propietat o contra els amos, la bandera barrada es plega i llurs defensors corren repenidits a arreserar-se a l'entorn dels quartels, a l'ombra del Govern Civil, de la Delegació de policia i s'amaguen darrera de la bandera roja i gualda en un covard camouflagé.

I l'obrer els mira com enemics i com a falsaris; i amant de Catalunya, té també que entonar l'adéu a sa terra, perquè llurs homes directores, ni llur intel·lectualitat, els que s'anomenen els seus representants, no han sapigut fer-se estimar, ni per son gest heroic enfront de l'enemic al defensar sos ideals, ni per un gest generós pels que plens de dignitat, reclamen totes les prerrogatives que sa condició d'homes els fa mereixer.

¿Vindrà un jorn qui sabrà fondre aquest plet local de Catalunya i aquest plet universal, humà, de nostre obrer? Fins llavors la terra catalana restarà sota el jou dels enemics que l'odierna massa i, ço que és més terrible, de sos amics, de sos fills que no l'estimen prou.

COT DE REDDIS

LA RUTINA

Hi ha un conte vell, d'origen francès, que mereixeria ésser genuïnament espanyol. Encara que ja sigui molt sabut, no serà per demés repetir-lo.

Diu que a primers del segle XVII hi havia a l'exterior d'una caserna un banc de fusta tan pelat i deslluït, que el coronel, home pulit i cuidadós, va fer-lo pintar de verd, pagant el gasto de la seva butxaca, perquè, no havent-hi consignació especial, s'hauria hagut de fer un expedient, tardant alguns anys a resoldre's. Pintat que fou, va donar-se la consigna al centenella de que ningú s'assenti an aquell banc, precaució natural per a la netedat dels uniformes. Varen passar dies, el banc va eixugar-se i, no havent qui abolís la consigna, va continuar la prohibició d'assentar-s'hi. Passaren anys, i al cap de més de dos segles un coronel curiós va volguer esbrinar per què no podia ningú seure en aquell banc i, regirant arxius, descobrí l'origen de la prohibició. Era una victòria de Donya Rutina, mestressa de tots els organismes oficials en quasi tots els Estats

del món, i senyora i majora a l'Estat espanyol.

Montjuïc i el Marroc són dos botons de mostra que proven l'imperi de l'enervadora Rutina en la nostra mal surgida nació. Ni Montjuïc constitueix una defensa per a Barcelona, ni Ceuta i Melilla serveixen per a guardar l'Estret de Gibraltar.

Quan no corrien pel mar més que closques de nou amb un paper de fumar per vela, els modestos canons de Montjuïc encara podien tenir l'orgull d'uns «quarantados» i de la nostra costa africana estant ens era possible, allargant el peu, no deixar passar l'Estret. Més avui que, mentre els nostres canons no han crescut i tenim la pólvora esbravada, les altres nacions tenen submarins, avions i barcos que del migrat castell de Montjuïc no en tenen per a un pa i beure, és una insigne estupidesa, filla de la mare Rutina, seguir creient que Montjuïc és una defensa per a la ciutat de Barcelona, i que amb la possessió d'un tros de costa africana podem garantir la neutralitat de l'Estret de Gibraltar.

Aquestes coses farien riure si no tinguéssim de tràgic la nosa que l'antipàtic castell fa a Barcelona, els sis milions diaris que's malgasten amb la guerra del Marroc i la sang que costa aquesta imbecil devoció a santa Rutina.

JEPH DE JESPU

LA NOTA DEL DIA

Fent onejar banderetes de cent diferents colors, truquen al casal del Poble una colla de senyors.

La porta els és franquejada amb amable promptitut.

—Voleu fé el favor de dir-me el motiu que aquí us ha dut?

—No ens coneixes?

—No; ho confesso.

—Si que estem desfigurats! Som els pares de la pàtria, els teus dignes diputats.

—Ah!... Qui havia de pensar-s'ho!... Perdoneu-me, cavallés.

Com que, des de que em sou «pares», no us havia vist mai més!...

—Oi, és cert!... Però el no veure'ns, no ha de dar-te cap neguit: si per res ens necessites, ja saps que som a Madrid.

—Agraeixo molt de veres aquests mots tan delicats, i... poden seguè explicant-se els meus dignes diputats.

—Encara que el confessar-ho resulta potsé un excés, nosaltres, baix certs aspectes, som homes com els demés.

Hem de comprar-nos camises, hem de vestir de senyó, hem de pensà en la «bucòlica» hem de fé encendre el fogó.

Som, com ho ets tu, de carn i ossos i tenim necessitats...

—No'm sorprèn res del que'm diuen els meus dignes diputats.

—Ara bé: com que amb el d'ara hem notat que no n'hi ha prou, si a tu no et sap mal, voldriem que se'ns apugés el sou.

¿Que son cincantes pessetes al mes, en aquests moments? En demanem mil, i encara pequem per massa prudents.

No trobes?

—No sé!... Per veure si esteu o no ben pagats voldria fé unes preguntes als meus dignes diputats.

Des de que vaig elegir-vos, digueu-me, en què us ocupeu?

Quina feina teniu feta?

Quantes hores treballem?

Sou al Congrés cada tarda, com és vostra obligació?

Heu entaulat gaires lluites pel dret i per la raó?

Mentre aquests punts no siguin degudament esbrinats, no puc fé el sou que es mereixen els meus dignes diputats.

C. GUMÀ

Lo que passa

Barracópolis

En l'Acadèmia de Higiene, el Dr. Mira ha donat una conferència sobre la higiene de Barracópolis, explicant minuciosament com viuen els milers d'habitants del gran nombre de barraques que, per vergonya de tots, creix ràpidament dins de la mateixa ciutat de Barcelona.

El doctor Mira va descriure, principalment, les barraques situades davant de l'estació de Magòria, en les estribacions de la muntanya de Montjuïc, fins al dipòsit d'aigües, fent notar que, en una extensió de 15.000 metres quadrats hi ha unes 500 barraques amb una població de més de 2.500 persones. Aquestes barraques no tenen aigua, ni comuna, ni llum, exceptuant les exteriors i els seus habitants viuen quasi a les fosques. En dies de pluja s'inonden la major part d'elles; per això els llits estan col·locats damunt de pedres o de rajols per evitar que l'aigua els abasti. L'any passat hi va haver una epidèmia de verola i aquest any n'hi ha hagut una de sarampió. Continuen aquestes barraques en monstruosos focus de totes les malalties infeccioses.

Nosaltres, que abans que el doctor Mira donés la seva conferència ja havíem publicat amb motiu del viatge del rei a Les Hurdes—una caricatura amb aquestes barraques i la seva gent dient:—Aquí també som a Les Hurdes i ningú ens visita—nosaltres, doncs les coneixem molt bé aquestes barraques i per això sabem quan just es el clam del doctor Mira.

Nosaltres hi hem vist malalts jeient a terra amb un mal tros de manta o quatre palles per únic llit; i al costat del malalt

la taula de menjar, i en una sola pessa que ho es tot, dormitori, cuina, sala i menjador—perquè no n'hi ha d'altra—hem vist conviure amb el tifoide tota una família d'homes, dones i criatures amb revoltant barreja. I hem vist aquesta gent explotada pel propietari de les barraques, per les quals es paguen sis i set i vuit i en alguns cassos fins deu i dotze duros al mes. Lo que costava abans un pis ben decent! I hem vist també certs propietaris o arrendadors en gros de barraques, convertits en venedors de tota mena de coses, tenint una mala tenda en mig de les barraques i obligant a la gent que viu en elles per mitjà d'un pacte—que no es altre que el de la fam—a comprar-lo tot a la seva tenda, sota menassa de plantar al carrer a qui no ho fes així. És la més inhumana de les explotacions. S'en podria escriure un volum de la misèria i de l'injustícia que signifiquen l'existència d'aquestes barraques. I en tant, a Barcelona no's construeixen més que cases cares y luxoses i l'Ajuntament només pensa amb exposicions y jardins.

Mentre Barcelona tingui aquesta tara al seu cor, i existeixi una ciutat de misèria i de expropiació dins de la ciutat luxosa, mentre Barracópolis gemegui al pit mateix de la Barcelona opulenta, la ciutat, encara que gran i bella per fora, serà una mala madrastra en lloc d'una mare.

Un altre dia tractarem aquesta qüestió de Barracópolis ben documentadament.

Hem vist el menú del banquet de la «Lliga» de demà. Tot són plats fets.

No són tant fets, per això, com l'entusiasme del poble per la colla d'En Cambó i Companyia.

Lo que's diu

L'examen

Darrerament, a l'Universitat examinen de Dret Polític a un xicot força llest i conegut entre els companys pels seus acudits humorístics. El catedràtic feu la següent pregunta:

—Què diu En Blunschli respecte a l'Església i l'Estat?

(La teoria de Blunschli atribueix a l'Estat el sexe masculí i a l'Església el femení.)

—En Blunschli diu que per a les relacions entre aquestes dues jurisdiccions deu considerar-se com a mascle a l'Estat i com a femella a l'Església.

—El professor:—I què vol dir En Blunschli amb això?

I el deixeble molt seriós:—Me sembla que vol dir que l'Estat deu estar damunt de l'Església...

El bon lladre

El protagonista és un agavellador de subsistències que ha passat en els cinc anys de guerra, de modest graner, a importador directe de blat del Plata amb principal al Passeig de Gràcia, torre a la Bonanova i dos milions al Banc d'Espanya. I l'home, que no vol privar-se de cap luxe, ha volgut tenir confessor propi, que va a sopar a casa seva tots els dimarts i fínt l'àpet llegeig algú texte sagrat o explica la significació d'una paràbola.

La conversa recaigué no fa gaire sobre Sant Dimas, el bon lladre, i el nou milionari demanà a son director espiritual:

—I digui, pare, pel sol fet de penedir-se de les seves malifetes, Sant Dimas va entrar deseguida al cel?

—Oh! certament, fill meu!
L'agavellador de subsistències restà un moment pensatiu; després molt seriós, demanà:

—I, digui: sens haver de restituir?

El pocker

Aquesta anècdota, rigurosament històrica, no és d'En Forges, ni d'En Pich, ni d'En Cullaré. Nosaltres podríem penjar-la a qualsevol d'aquests personatges, mes no ho volem fer i preferim deixar en silenci el nom del protagonista perquè semblaria una reclamació.

Jugaven al pocker a Caçadors, una colla de fabricants. Les postures no eren importants; cinquanta centímetres o una pesseta. Però sortí una carta i un dels companys de la penya apuntà de dues pessetes.

—Doblo!—feu llavors un altre jugador.

—Triplíc!—respongué un altre.

I un senyor panxut i grassó, amb xata-lenc i anell de sello tragué unes pessetes de la butxaca i, tot decidit exclamà:

—Quadrúpedo!

Llavors, un circumstant que havia sentit l'etzegallada, tocà familiarment l'esquena del senyor panxut i grassó i li digué:

—No, quadrúpedo no.... això, si acàs, a les curses de cavalls.

Diu que a la pròxima reunió el proposaran per a ésser de Junta.

Dilluns assistiren a la sessió del Senat els fills de l'Abd-el-Kader.

Ara si que resultarà veritat allò de que a les Càmares hi han moros.

Batallades de tot arreu

ELS NACIONALISTES DEL RIF

No tot han d'ésser lladregots revoltosos contra la dolça sobirania de l'Estat espanyol. De tant en tant també ha d'ésser permès donar-los-hi quelcom de bel·ligerància an aquests pobres diables que s'han atrevit a plantar-nos cara.

Vès si són pretensiosos aquests pobres rifenys que fins es titulen nacionalistes i com a tals emprenen una seriosa campanya de reivindicació nacional.

I veieu fins on arriba el seu atreviment, que segons contenen diaris anglesos, dins de pocs dies arribarà a Londres una delegació de les tribus insurgents portadores d'un autògraf de l'Abd-el-Krim qui exposa detalladament les queixes que tenen ell i els seus del protectorat espanyol, queixes que fa extensives a tots els estats europeus.

Res que, portats pel seu atreviment, arribaran a aconseguir que les potències acordin allunyar a Espanya del Marroc per bé dels espanyols i dels mahometans.

ELS ALEMANYS

Malgrat les ocupacions greus que la difícil situació creada pels nacionalistes ha imposat en els alemanys, també han volgut celebrar com cal la seva entrada a Krenzburg (Alta Silèsia)

Amb tal motiu s'han organitzat un sens fi de festes, festes que han posat una nota alegre a la diada de dol.

Krenzburg.—Festa al peu del monument d'En Bismark

Krenzburg s'ha vist engalanada, omplerts els seus carrers per milers de persones, de moltes músiques i, hi han hagut visques i cants.

Una de les festes que han obtingut més importància, ha sigut la celebrada al peu del monument a Bismark.

Bismark, l'home de ferro, de serietat imperturbable, s'ha vist festejat, aclamat i ple de garlandes i poms de flors.

Els alemanys han sapigut fer ço que no han atinat els polonesos. Deixar les armes i collir flors, moltes flors.

I aneu a sapiguer si totes aquelles músiques i totes aquelles flors han acabat fent somriure paternalment al Canciller de Ferro que potser haurà somrigut satisfet de veure que el seu poble esmena el mal camí.

CAFRERIA?

No volem, perquè mai tenim males intencions, fer agafar mal de cap als nostres llegidors detallant-los-hi detingudament les costums i comportament dels fills de Cafreria, fent constar tan sols que si ho fessim veurien com el concepte que tenim format del nom potser no respòndria a la naturalesa d'aquelles.

Però un nom quan no és bo per un lloc ho és per un altre i cal preguntar si no estaria millor aplicat al presidi de Burgos, en el qual per les noves que d'allí ens arriben tracten als presos pitjor que a feres.

Per més pres que's sigui, per més malifetes que s'hagin comés, qui s'ha escapat de la darrera pena no hi ha dret que vagi a morir a mans d'un caporal de vara com ha succeït més d'una vegada mercès a les descomunals pallices amb que aquests senyors obsequien.

Ni tampoc n'hi ha, per més que's vulgui fomentar el treball, a pagar per tot un dia de treball, trenta cèntims.

I menys encara n'hi ha de que tota mena d'articles es venguin a uns preus extremadament elevadíssims, comparats amb els que regnen a la població.

Això que's parla de reformatoris. An aquí, o an allí, sempre tot està en caràcter.

LA FIGUERETA

En la dolça pau d'una ensucrada solitud es desenrotlla la conferència de La Haia. Lleugers comentaris, escassos telegrams. Talment sembla que el món se n'hagi cansat de conferències. Potser té raó. A nosaltres res més ens mancava que la Nacional.

Però tornant a La Haia, els aliats i sobre tot França segueix entossunida en la propietat privada russa, cosa molt difícil de tractar si es té en compte que variar de la manera que ho vol la república veïna, el règim d'aquesta es canviarà radicalment el règim rus, un xic difícil a totes llums.

L'aspecte més típic de la conferència el cons-

Els russos fent fer la figuereta als aliats

(De Le Rtre)

titueix aquesta mena de figuereta que fan tots darrera el petroli moscovita, qüestió veritablement transcendental i que un dia o altre portarà serioses conseqüències.

En totes les coses es troba un punt fiac i no diem dolç per fugir d'imitacions. Els russos l'han trobat amb el petroli. I mentre els altres es barallen per a sapiguer qui serà l'afortunat explotador d'aquelles mines, ells ja les exploten fent-les anar d'un cantó a l'altre amb una traça que deixa encantat.

TANGER

Fa dies, quan la qüestió de Tànger, com ha succeït tantes vegades, sigui el tema d'actualitat, nosaltres donàrem la nostra lleal opinió que no ha sigut pas variada. Espanya no té dret a Tànger per la seva palesa incapacitat.

Avui la qüestió tangerina sembla haver arribat al seu punt àlgic. Les dues mestresses i la criada es disposen a reunir-se.

Si nosaltres haguéssim d'aconsellar al Govern, li diríem que abans d'anar a la reunió s'arribés fins a Tànger i veuria l'espectacle llastimós que la influència espanyola ofereix en aquella plaça.

La nostra influència comercial és nul·la i la cultural no cal dir-ho. Totes les males costums que imperen en la nostra ètica, talment sembla que en un lloc foraster tenim especial interès en palesar-les.

La única influència espanyola que's deixa sen-

tir a Tànger, dolorós és dir-ho, és el vici. De vici n'hi ha de totes nacionalitats, però el que té més importància és el que importa Espanya.

Davant d'aquest espectacle ço més sensat és deixar llibertat d'acció an els que amb més encert saben portar a cap la nova expansió.

ELS POLONESOS

Per si ha quedat solucionat satisfactòriament, quan menys per ara, el plet establert entre Polònia i Alemanya per ço que's refereix a l'Alta Silèsia.

Altra vegada el sistema de referèndum, de plebiscit, ha substituït, en part, el vessament de sang. Una nació i altra s'han conformat amb la voluntat popular i han pres posició dels llocs assignats.

Els polonesos han volgut festejar com cal la presa de posició i amb tal motiu, els vells sub-oficials de Kattowitz i de Tojki, han fet construir un descomunal glavi que han ofert al general Szeptycki.

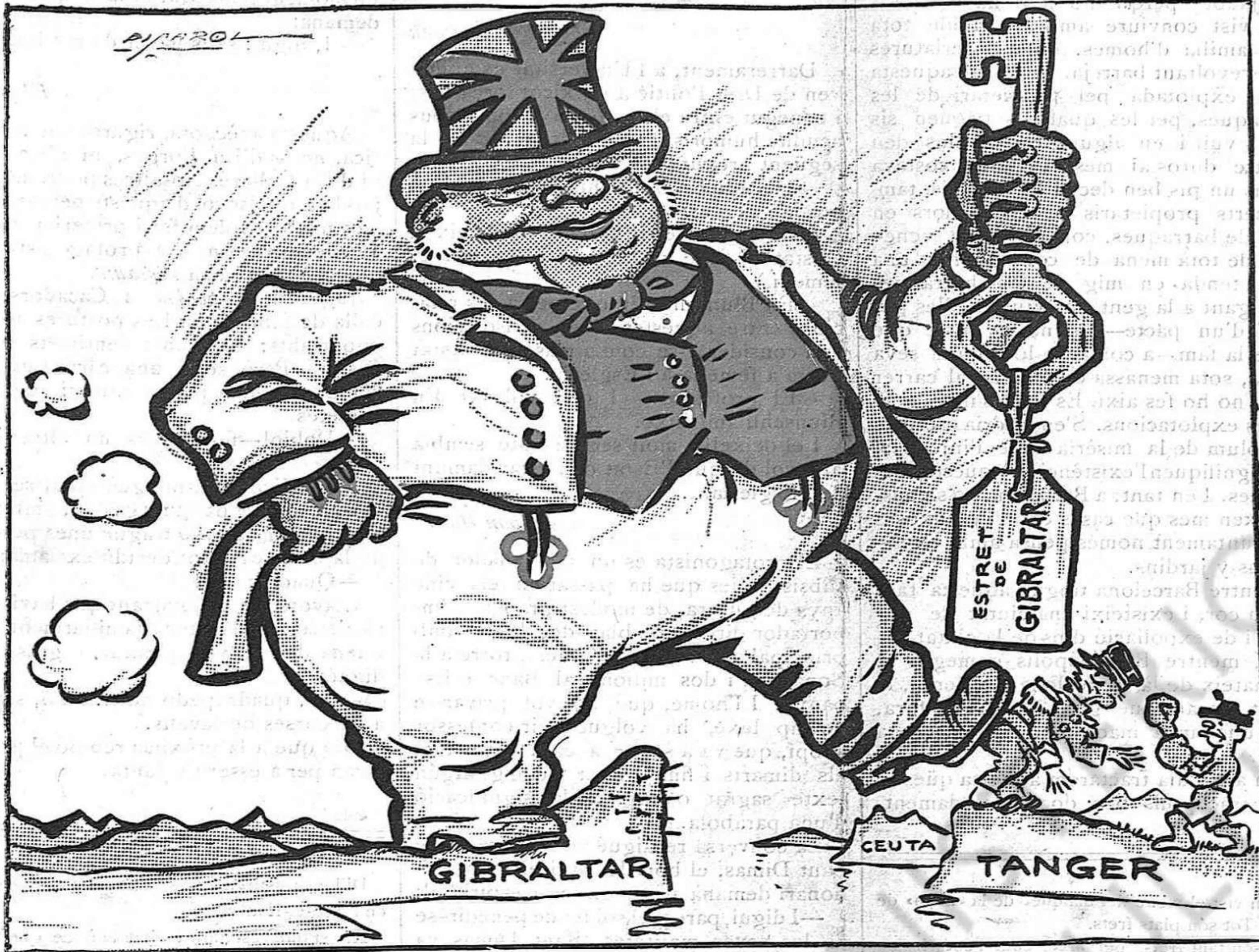
L'ofertament d'un glavi d'aquestes proporcions en les circumstàncies dels polonesos, cal dir moltes coses i una d'elles és que l'esperit bèl·lic, quan menys d'una part de Polònia, segueix viu.

Es llàstima. En lloc d'un glavi, al general Szeptycki li haurien hagut de regalar flors, moltes flors, perquè en la flaira d'elles oblidés les renúncies i es disposés, des de la nacionalitat resuscitada, a amar molt i a odiar per sempre la guerra.

L'espasa d'honor que els polonesos han regalat al general Szeptycki

El colós de Gibraltar, o Com es protegeix als amics

Per aquí no passa ningú sense tractar amb el porter

L'actualitat nacionalista

Al contemplar l'efervescència que regna entre els qui a l'ampar del nom i de la tesi nacionalista han trafegat en la cosa pública, hom diria que el nacionalisme català té un nou reviscolament.

Acabem de veure—no fa molt—una Conferència de caient nacionalista, que si sos organitzadors haguessin tingut un veritable sentiment nacionalista, hauria pogut ésser el començament de la victòria total del Nacionalisme català. Evident és que dins cada català se sent una decepció, al veure que amb tot i la justícia de nostra causa, no ha sortit encara el ver capdill. Tothom, en l'actual moment, sent formigor dins el cos, tothom voldria actuació, tots voldrien fer i desfer, tots troben injust que se segueixin adjudicant la representació del Nacionalisme, un hom, un partit i un periòdic, que han sigut en tot moment l'interessat adulator del tirà de la Pàtria. Fou per això que els qui cridaren la Conferència ho feren, més fòr que segurament per les pèrdues materials—i compto en la matèria certes amistats—que s'espantaren de son gest de noi rebec i procuraren esmortuir lo més possible els resultats d'aquella conferència, fou per això que feren tots els possibles per a ofegar la veu d'En Macià, la més autoritzada.

Es per aquesta decepció de que hem parlat, que En Cambó i els seus preparen grans festes, i segurament també grans paraules. Volen de nou atreure's als decepcionats, volen fer-se de nou els amos de la situació, volen aixecar l'esperit del poble que vota, ara que venen eleccions, per després poguer mercadejar—deixant a recó les promeses fetes de llibertat—mercés particulars que els reportin força guany.

Avui com avui, els bons nacionalistes devem ésser forçosament espectadors de la farsa que al ampar del nom de Catalunya, res portaren a cap, de Solidaritat ençà. No devem per això desesperar-nos. Devem molt bé cultivar l'esperit i devem procurar no fer mai el joc dels mercaders de la Pàtria.

Dins el nacionalisme hi han homes de un gran talent i d'un gran valor moral,

Es necessari doncs que aquests també surtin del seu retraïment i aprofitin l'actual moment, que és potser el millor que s'ha presentat de molts anys ençà. Cal no deixar que nous pactes i noves rentes dels ex ministres, refredin els esperits i portin de nou l'aclaparament en els cors dels vers nacionalistes. Es parla molt d'un partit d'esquerra, tothom l'espera; avui ja és, doncs, una necessitat, ja que cal arreballar de les mans de aquesta genteta sense escrúpols, el domini que diuen exercir sobre nostre poble.

Jo no sóc dels que diuen: «O ara, o mai!»; jo dic: «O ara, o una altra vegada!», perquè jo tinc una confiança cega, en que no tardarà molt en donar-se, cada català, compte de la seva obligació, i el dia que un hom es lleva amb ganas de treballar, ja n'hi pot haver de feina atrassada, que poden estar segurs que tota s'enllesteix. Així també el dia que els homes que serveixen per a dirigir, vulguin fer-ho, i vulguin dirigir al poble cap a la consecució de l'ideal, mireu que n'hi ha de feina endarrerida!, doncs poden estar segurs que tota es farà, i es farà per violenta que sigui, i cauran trossejats els falsos ídols per l'empenta de la multitud que sols espera el «Ara!» definitiu.—F. P.

Per l'abolició de la pena de mort

Hem rebut la següent comunicació:

«Senyor Director de LA CAMPANA DE GRACIA i Esquella de la Torratxa.

Distingit senyor: Amb absoluta abstracció de tot mòvil partidista i fins de tota tendència política o de determinada doctrina sociatària i sols plantejada la qüestió en sos aspectes ètic i jurídic, ténim l'honor de sotmetre a la consideració de son elevat criteri, els extrems que segueixen:

1.er Procedència de l'abolició de la pena de mort.
2.^{on} Oportunitat de realitzar una activa, intensa i extensa campanya de propaganda en pro de l'abolició de dita pena, fins a lograr que la força d'opinió manifestada en tal sentit sigui una espècie de plebiscit que obligui als poders públics a borrar-la del Còdic arreu d'Espanya.

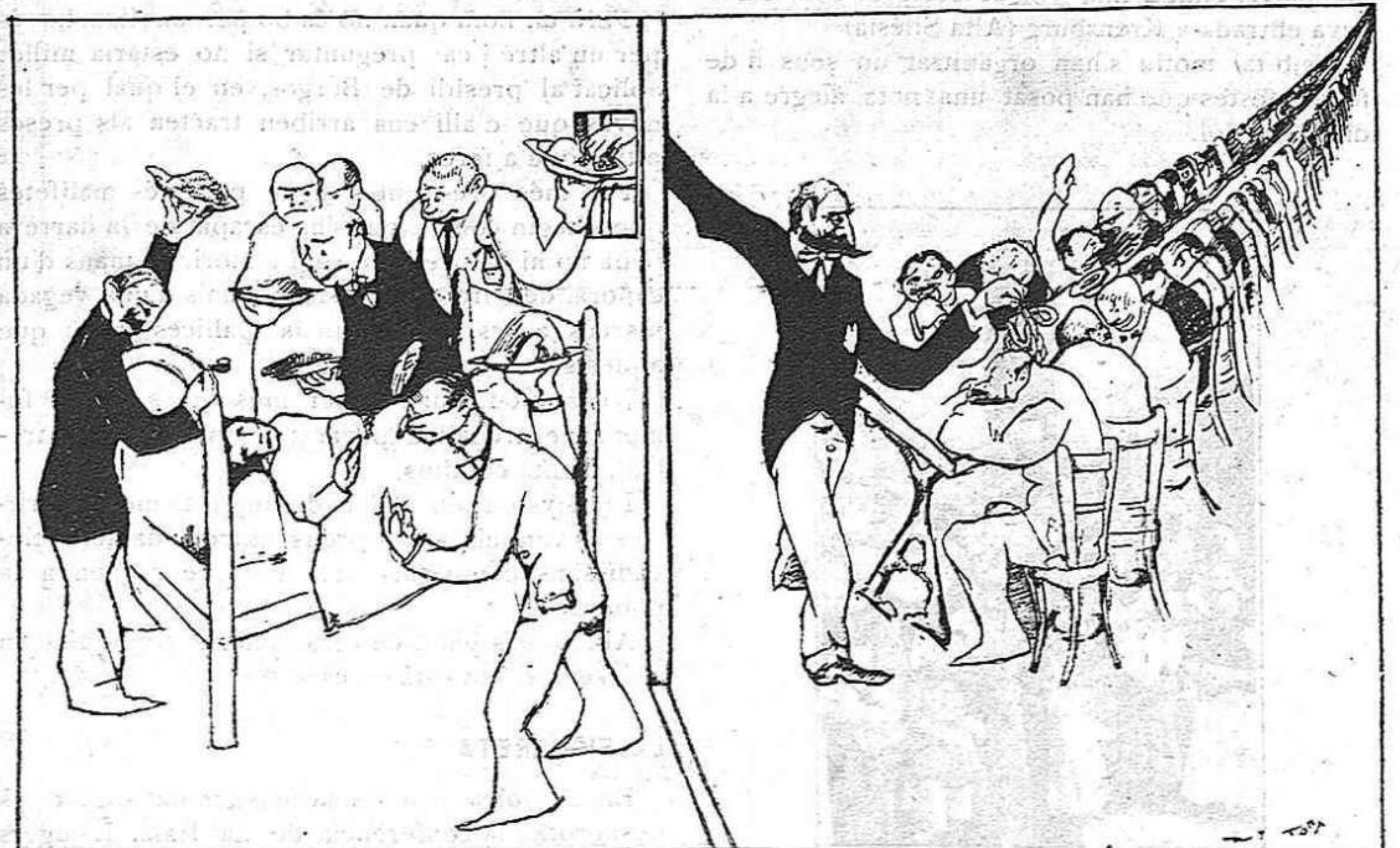
Si, com és de suposar, vostè opina d'acord amb el contingut dels extrems que precedeixen, li preguem coralment el valiosíssim i decisiu apoi del periòdic de sa digna direcció, no sols en quant

a publicitat es refereix, si que dignant-se assistir portant-hi la representació del mateix a l'Assemblea d'entitats i corporacions que, per a acordar lo procedent a la realització de lo exposat tindrà lloc el prop vinent dia 8 de juliol, a dos quarts de deu del vespre, en el saló d'actes del Ateneu Enciclopèdic Popular (carrer del Carme, 30, pral.) d'aquesta ciutat i en quina Assemblea aquesta Comissió convocant farà entrega de la iniciativa i de la direcció d'aquesta campanya a la representació de les corporacions i entitats que assisteixin al acte.»

Ens adherim sense reserves. Amb això som radicalíssims, compartint en absolut el criteri del nostre eminent col·laborador En Gabriel Alomar. La pena de mort és una ignomínia, una vergonya per la humanitat. A la *boutade* d'Alfons Karr, *que comencin els senyors assassins*, només li podem trobar sentit invertint-ne els termes.

Per tant, ens posem al costat dels que dirigeixen aquesta campanya i en les nostres columnes ella hi tindrà el ressò que's mereix.

Per l'ideal

A Irlanda.—Mac-Swency, batlle de Cork, morí de fam per a obtindre més prompte la llibertat de la seva pàtria.

A Catalunya.—Les virtualles que l'il·lustre batlle despreciava, el leader les ofereix als seus, per a obtindre... una nova cartera.

REPICS

Els actes de la «Lliga» diuen que seran d'afirmació... catalana. Nosaltres, com que seran preparats per un exèrcit de cuiners, més bé diríem que seran d'afirmació d'estòmecs.

Avui, al Centre de Dependents, en un acte de afirmació nacionalista, parlaran En Macià, En Riera i Puntí i el doctor Murillo, de l'Havana. Així com l'acte de la «Lliga» és preparat per un exèrcit de cuiners, nosaltres tèmem que els d'En Macià, plagiant a la «Lliga», preparen un exèrcit, i no de cuiners precisament.

Vagi aquest repic pels simpàtics comunicants d'El Porvenir Obrero de Mora la Nova. No és que no haguem volgut publicar lo que vostès ens deien en la seva carta. Es que, no sabem com, a causa potser d'haver canviat cert material de lloc, se'ns ha extraviat la seva carta que no hem pogut trobar. Però com que considerem just i veridic el que vostès ens deien, estem disposats a publicar-ho, si vostès ens ho envien de nou. Més que més ara que estem fent treballs per a fornar a obrir aquella secció de *Notes de fora*, que tanta fama havien donat a LA CAMPANA i que tantes causes justes havien defensat.

Així és que ja ho saben, nosaltres som allà on erem i encara més endavant en el camí de la defensa de les reivindicacions polítiques i socials.

Els rabassaires no paren de fer coses i això és una bona senyal. Al qui es mou, alguna cosa li cou, i si algú té motius per a moure's són els rabassaires. El dia 9 de juliol, a Vilafranca del Penedès, en el Teatre Principal, hi haurà una Assemblea magna de delegats, amb assistència de tots els de Catalunya, que nombraran la nova Junta Directiva.

Els rabassaires catalans representen una gran força i estan cridats a fer grans coses.

En la qüestió de les reivindicacions socials, ells són la veu de la terra, que és sempre la més forta, contra la dels senyors feudals que és sempre la més falsa.

Rabassaires de la nostra terra,
la vostra cina té un doble tall;
l'un talla l'arrel que s'enterra,
l'altre defensa, en justa guerra,
els drets eterns del treball.

Ja tenim constituïda a l'Ajuntament la minoria de la «Lligueta».

Dilluns En Massot anuncià que ell, En Barbey, En Martí Esteve, En Guarro i En Duran Reynals se separaven oficialment de la majoria representativa del *baluart* de la Plaça de la Cucurulla.

El baró de Viver, un cop fetà la declaració de la minoria de l'Acció Catalana digué:

—Aquí no ha passat res.

I tal volta fou la primera vegada que l'U. M. N. encertà una frase.

Nosaltres, de totes maneres, voldríem que no l'hagués encertada.

El dia 9 d'aquest mes, la «Agrupación Radical Instructiva» del districte nové, Sagrera 193, inaugurarà les noves sales del seu local amb un *lunch* al que hi assistirà don Alexandre Lerroux.

Sales noves, districte nové, dia nou... A veure, doncs, si d'aquest centre que sembla tenir predilecció pel número nou en surt quelcom de nou, radicalíssim i instructiu, que ja sabem que no es perdrà per voluntat dels que el dirigeixen.